

Arrest

nr. 225 006 van 19 augustus 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 5 februari 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 25 januari 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. VREBOS, die loco advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoeker en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker huwt op 3 maart 2012 in Conakry, Guinee, met een vrouw van Sierra Leone nationaliteit die een onbeperkt verblijfsrecht heeft in België.

1.2. Verzoeker komt in augustus 2013 België binnen in het bezit van een visum kort verblijf.

1.3. Op 20 november 2014 biedt verzoeker zich aan bij de gemeentebestuur van Stabroek om een aanvraag in te dienen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De burgemeester van Stabroek neemt op 20 november 2014 de beslissing tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf.

1.4. Op 22 december 2014 wordt een eerste kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

1.5. Verzoeker dient op 22 januari 2015 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Op 27 februari 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het tegen deze beslissingen ingestelde beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen, bij arrest nr. 149 973 van 27 juli 2015.

1.6. Op 30 juni 2017 wordt een tweede kind van verzoeker en zijn echtgenote geboren.

1.7. De gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie neemt op 25 januari 2019 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de Heer/ die verklaart te heten:

naam: [D.]

voornaam: [A.P.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen®, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OWI HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Antwerpen op 24.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene werd gehoord op 24.01.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij sinds 23.08.2013 in België is. Dat hij hier is voor zijn gezin. Betrokkene verklaart getrouwd te zijn en twee kinderen te hebben die hier zijn geboren. Hij laat weten dat hij met zijn gezin wil leven. Betrokkene laat weten dat hij gehuwd is met [M.K.] [°...] en dat hij de vader is van [P. Jr] [°...] en [E.] [°...]

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 09.09.2013 op legale wijze België binnenkwam in het bezit van een geldig paspoort met een visum type C. Een jaar later erkende de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk dat betrokkene had afgesloten met een legaal in België verblijvende onderdane van Sierra Leone, mevrouw [K.M. M.].

Op 20.11.2014 vroeg betrokkene bij de gemeente Stabroek een vestiging aan op basis van gezinshereniging volgens artikel 10-12bis van de vreemdelingenwet. Dezelfde dag besloot de gemeente

Stabroek om de aanvraag tot vestiging niet in overweging te nemen (bijlage 15 ter). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Op 28.01.2015 heeft betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.02.2015. Deze beslissing is op 05.03.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13 van 27.02.2015). Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 27.07.2015 door de RVV verworpen.

Betrokkenes gezinsleven met mevrouw [M.K. M.] (waarmee hij gehuwd is en met wie hij twee kinderen heeft en voor wie betrokkene de stiefvader is van mevrouw [M.]'s Belgische zoon) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan waarom zijn gezinsbanden hem zouden beletten om vanuit zijn land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, wat werd bevestigd door de RVV bij arrest nr. 149 973 van 07.07.2015). Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevr. [M.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee. Zowel betrokkene als mevr. [M.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Het louter feit dat betrokkene legaal in België verblijvende nog zeer jonge kinderen te hebben ([D.P.Jr] [°...] – [D.E.] [°...], stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht. Er dient wel degelijk een aanvraag ingediend te worden teneinde verblijfsrecht te bekomen op grond van het feit dat betrokkene gehuwd is en legaal in België blijvende kinderen heeft.

Het gegeven betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen betrokkene, zijn echtgenote en hun kinderen. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen een relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 feb 1996. Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100.)

Betrokkene werd gehoord op 24.01.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij een tumor had in 2013/2014. Dat hij hiervan nog aan het herstellen is. Verder geeft betrokkene aan dat hij geen besmettelijke ziekte heeft.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *artikel 74/14 §3,1°: er bestaat een risico op onderduiken Er bestaat een risico op onderduiken:*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.02.2015 dat hem betekend werd op 05.03.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone Antwerpen op 24.01.2019 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7. tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen om de volgende redenen:

*Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek.
Er bestaat een risico op onderduiken:*

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 27.02.2015 dat hem betekend werd op 05.03.2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 24.01.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij niemand meer in zijn land van herkomst heeft. Betrokkene herhaalt dat hij bij zijn gezin wil blijven. Hij kan zijn gezin niet achter laten. Zonder hen heeft hij geen toekomst meer.

Betrokkene herhaalt dat hij bij zijn gezin wil blijven. Hij kan zijn gezin niet achter laten. Zonder hen heeft hij geen toekomst meer.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Guinee een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene werd gehoord op 24.01.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij een tumor had in 2013/2014. Dat hij hiervan nog aan het herstellen is. Verder geeft betrokkene aan dat hij geen besmettelijke ziektes heeft.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

[...]

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 20 van het Verdrag inzake de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU) en van artikel 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"1.

Vooreerst weze het benadrukt dat in de bestreden beslissing geenszins betwist of weerlegd wordt dat verzoeker een gezin vormt met zijn vrouw , mevrouw [M.] en hun 3 kinderen.

Uit de bijgevoegde stukken alsook uit de bestreden beslissing blijkt immers afdoende dat verzoeker samenwoont met voornoemden en dat zij wel degelijk een gezin vormen in de zin van art. 8 EVRM.

Het is dan ook een evident dat de gezinsleden van verzoeker afhankelijk zijn van verzoeker zodat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven in casu moet worden aangenomen, hetgeen — het weze herhaald — an sich niet betwist wordt.

De thans bestreden beslissing houdt voor verzoeker dan ook onmiskenbaar een weigering in van een voortgezet verblijf in België in , zodat moet worden aangenomen dat deze beslissing een inmenging uitmaakt in het gezinsleven van verzoeker.

2.

De vraag rijst dan ook of deze inmenging beantwoordt aan de criteria van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM en of deze inmenging in het gezinsleven noodzakelijk is, met name of deze gerechtvaardigd wordt door een dwingende sociale behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v.. Frankrijk, par. 52). Deze beoordeling geschiedt aan de hand van de "fair balance"-toets, waarbij wordt nagegaan of een billijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 23 juni 2008, nr. 1638/03, Maslov v. Oostenrijk, par. 76).

Dientengevolge is het dan ook de taak van de administratieve overheid om, vooraleer een verwijderingsbeslissing te nemen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Deze onderzoeksplicht in hoofde van de administratieve overheid is des te meer aan de orde wanneer deze overheid, zoals ook in de thans voorliggende zaak het geval is, een einde stelt aan het verblijfsrecht aan een vreemdeling die een gezinsleven heeft in België.

Het weze dan ook benadrukt dat ook maatregelen die kinderen onrechtstreeks beïnvloeden, quod in casu, onder de werkingsfeer vallen van allerhande internationale bepalingen. Hieruit volgt dat, zonder afbreuk te doen aan hun beoordelingsmarge, Lidstaten gehouden zijn om het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, rekening te houden alle in het geding zijnde belangen en in het bijzonder met de belangen van de betrokken kinderen.

In die zin is het belangrijk om in het achterhoofd te houden dat een terugkeerproces een bijzonder zwaar traject is voor alle gezinsleden en dit in het bijzonder voor de minderjarige kinderen.

Om haar internationale verplichtingen na te komen , is de DVZ dan ook gehouden om bij elke stap in een verwijderingsproject de belangen van het kind te eerbiedigen.

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven en het belang van het kind worden weerspiegeld in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt immers de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG) en lijkt een individueel onderzoek noodzakelijk te maken.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet moet voorts in het licht van artikel 24 van het Handvest worden gelezen. Deze bepaling is immers van toepassing nu de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet waarbij wordt vastgesteld dat deze bepaling een gedeeltelijke omzetting vormt van artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn,

De Toelichtingen bij artikel 24 van het Handvest stellen het volgende: "Dit artikel is gebaseerd op het Verdrag van New York van 20 november 1989 inzake de rechten van het kind, dat door alle lidstaten is bekrachtigd, met name op de artikelen 3, 9, 12 en 13 van dat Verdrag. (...). (cfr. Toelichtingen bij het Handvest van de Grondrechten, Pb. C. 14 december 2007, afl. 303, 17.)

Deze Toelichtingen hebben derhalve een belangrijke interpretatieve waarde.

Krachtens artikel 52, § 7 van het Handvest zijn deze toelichtingen opgesteld om richting te geven aan de uitlegging van dit Handvest van de grondrechten en dient deze Toelichtingen door de rechterlijke instanties van de Unie en van de Lidstaten naar behoren in acht te worden genomen. Voor een beter begrip van artikel 24 van het Handvest is het derhalve aangewezen om artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag nader te bekijken.

Artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag luidt als volgt:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Het VN Kinderrechtencomité verduidelijkt omtrent artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag het volgende:

"Article 3 (1): the best interests of the child as a primary consideration in all actions concerning children. The article refers to actions undertaken by "public or private social welfare institutions, courts of law, administrative authorities or legislative bodies". The principle requires active measures throughout Government, parliament and the judiciary. Every legislative, administrative and judicial body or institution is required to apply the best interests principle by systematically considering how children's rights and interests are or will be affected by their decisions and actions - by, for example, a proposed or existing law or policy or administrative action or court decision, including those which are not directly concerned with children, but indirectly affect children." (cfr. UN Committee on the rights of the child, General Comment no. 5 (2003), General measures of implementation of the Convention on the Rights of the Child, 27 november 2003,

3.

Verzoeker wenst dan ook in de eerste plaats op te merken dat hij zich er goed van bewust is dat hij sedert lange tijd op een illegale wijze in het Rijk verbleven heeft en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder BGV, doch dit alles houdt niet in dat groen licht dient gegeven te worden aan een repatriëring van één gezinslid, terwijl de andere gezinsleden, waaronder drie minderjarige kinderen, nog in België verblijven.

De overweging van verweerster dat het gezinsleven zou gesticht zijn terwijl verzoekers verblijfsstatus precair was en dat er geen aanvraag om verblijfsmachtiging zou zijn ingediend met oog op gezinshereniging, doet geen afbreuk aan het feit dat uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier kan worden opgemaakt dat rekening werd gehouden met het belangen van de kinderen, zoals de rechtspraak van het Hof inzake artikel 8 van het EVRM voorschrijft.

De verwijderingsbeslissing zorgt er immers voor dat de eenheid van het geen verbroken wordt en dit ten nadele van de kinderen.

Het is immers vrij evident dat mevrouw [M.] niet mee kan gaan naar Guinee en dit omdat ze in de eerste plaats hier een vast werk heeft in België, maar ook omdat Guinee een vreemd land is voor haar.

Ook de kinderen kunnen niet meegaan naar Guinee omdat zij hier in de eerste plaats school lopen en al hun sociale relaties hier zijn, maar ook omdat het oudste kind, zijn stiefkind, met name [M.M.J.] een Belgisch kind is, waardoor zijn broer en zus evenmin kunnen meegaan. Het weze dienaangaande onderstreept dat de jongste kinderen ([E.] en [P. jr.] de Sierra Leone nationaliteit dragen en dus niet de Guinese.

De kinderen zullen dan ook afgescheiden worden van hun vader.

De gemachtigde van de Staatssecretaris kan dan wel zeggen dat verzoeker hem in regel kan brengen door een procedure gezinshereniging art. 10 Vw op te starten vanuit het buitenland, doch vergeet hierbij gemakshalve dat:

- verzoeker een dergelijke aanvraag ook in België kan indienen wegens een overmachtssituatie zoals het belang van de kinderen

- De praktijk leert dat dergelijke procedures van lange duur (9 maanden - 15 maanden) kunnen zijn, waardoor de scheiding nog best lang duurt.

Dit is niet in het belang van de kinderen en in het bijzonder hun opvoeding.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat gemachtigde op de hoogte is van het feit dat de kinderen in grote mate aangewezen zijn op hun vader.

Dit komt omdat mevrouw [M.] een voltijdse arbeidsbetrekking heeft, waardoor ze van huis weg is van 's ochtends tot 's avonds.

Terwijl mevrouw [M.] gaat werken, brengt verzoeker de kinderen van en naar school en zorgt hij ervoor dat er een warme maaltijd klaar staat voor hun wanneer zij terug thuis zijn.

Ook wanneer de kinderen ziek zijn, zal verzoeker met de kinderen naar de dokter gaan, zodat mevrouw [M.] naar haar werk kan.

Hierbij komt nog dat het jongste kind, met name [D.P.Jr.], nog niet schoolplichtig is en dus zeer sterk afhankelijk is van verzoeker.

Het is dan ook duidelijk dat deze scheiding een negatieve impact hebben op de normale emotionele ontwikkeling waarop de kinderen recht hebben.

Het is immers zo dat het koppel geen beroep kunnen doen op hun ouders (leven nog in Guinee) of betaalde hulp (wegens te duur) zodat zij hoofdzakelijk op verzoeker aangewezen zijn voor de opvang van de kinderen.

DVZ minimaliseert dit vaststaande feit door te motiveren dat men contact kan houden 'via internet of telefonie'.

Het moge duidelijk zijn dat een dergelijk gratuite bewering getuigt van een bijzondere onmenselijkheid. Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans onmiddellijk in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding de familie door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van art. 8 EVRM.

Verwerende partij heeft dan ook in haar overwegingen onterecht onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen die de familie en de kinderen zullen ondergaan ingevolge de imminente verwijdering.

Het moge duidelijk zijn dat verweerster in haar beslissing een onvoldoende afweging gemaakt heeft van de belangen van de staat aan de ene kant en de familiale belangen van verzoeker anderzijds.”

2.1.2. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’, noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven of van een privéleven is in wezen een feitenkwestie. Het privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De vreemdeling die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens een begin van bewijs aan te brengen van het privéleven en/of het familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop hij of zij zich beroept.

Verzoeker beroept zich op een gezinsleven met zijn echtgenote, hun twee gemeenschappelijke kinderen en een Belgisch kind van zijn echtgenote uit een eerdere relatie. Het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven wordt door verweerder in de bestreden beslissing niet betwist. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat dit gezinsleven in rekening is gebracht en hieromtrent een belangenafweging heeft plaatsgevonden.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken of verweerder bij het doorvoeren van deze belangenafweging onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft gehandeld en of er hierbij sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet worden onderzocht in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, moet in casu worden aangenomen dat de situatie van verzoeker deze is van een vreemdeling die voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf verzoekt. Verzoekers verblijf in België was steeds precair dan wel illegaal en op geen ogenblik werd verzoeker reeds gemachtigd of toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. De bestreden beslissing is geen beslissing die een einde stelt aan een bestaand verblijfsrecht of een bestaande verblijfsmachtiging. In deze situatie is er geen inmenging in enig privé- of gezinsleven, en dient geen toetsing plaats te vinden overeenkomstig het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en

omstandigheden kenbaar worden betrokken. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemene belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Indien kinderen betrokken zijn, zoals in casu, dan besteedt het Hof ook bijzondere aandacht aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen, met name hun leeftijd, hun situatie in het land van herkomst en de mate waarin zij afhankelijk zijn van hun ouders. Een andere fundamentele kwestie voor het Hof is de vraag naar het aanpassingsvermogen van kinderen, met name de vraag of de betrokken kinderen een leeftijd hebben waarop zij zich nog aan een verschillende en andere omgeving kunnen aanpassen (EHRM 1 december 2005, nr. 60665/00, Tuquabo-Tekle e.a. v. Nederland, par. 44; EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 66; EHRM 3 november 2011, nr. 28770/05, Arvelo Aponte v. Nederland, par. 60; EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 143). Ten slotte benadrukt het Hof dat in situaties die betrekking hebben op gezinnen, het belang van het kind wordt beschouwd als een determinerende overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili v. België, par. 144).

Het EHRM stelde daarnaast ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012,

nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat een correcte belangenafweging is vereist waarbij rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden die de individuele zaak kenmerken.

In casu werd verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord en in de mogelijkheid gesteld om zijn gezins- of familieleden toe te lichten alsook de redenen waarom hij in België is en niet kan terugkeren naar het herkomstland. Verzoeker verklaarde in België te zijn voor zijn gezin. Hij gaf aan dat zijn echtgenote en hun twee gemeenschappelijke kinderen hier verblijven. Hij gaf nog aan niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en niet naar dit land te kunnen terugkeren, omdat hij daar niemand meer heeft en omdat hij bij zijn gezin wil blijven. Hij stelde zijn gezin niet te kunnen achterlaten en zonder hen geen toekomst te hebben.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat verweerder omtrent het ingeroepen gezinsleven, en rekening houdende met de afgelegde verklaringen, een belangenafweging heeft doorgevoerd. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

“Betrokkene werd gehoord op 24.01.2019 door de politiezone Antwerpen en verklaart dat hij sinds 23.08.2013 in België is. Dat hij hier is voor zijn gezin. Betrokkene verklaart getrouwd te zijn en twee kinderen te hebben die hier zijn geboren. Hij laat weten dat hij met zijn gezin wil leven. Betrokkene laat weten dat hij gehuwd is met [M.K.] [°...] en dat hij de vader is van [P. Jr] [°...] en [E.] [°...]

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene op 09.09.2013 op legale wijze België binnenkwam in het bezit van een geldig paspoort met een visum type C. Een jaar later erkende de burgerlijke stand van de stad Antwerpen het huwelijk dat betrokkene had afgesloten met een legaal in België verblijvende onderdane van Sierra Leone, mevrouw [K.M. M.].

Op 20.11.2014 vroeg betrokkene bij de gemeente Stabroek een vestiging aan op basis van gezinshereniging volgens artikel 10-12bis van de vreemdelingenwet. Dezelfde dag besloot de gemeente Stabroek om de aanvraag tot vestiging niet in overweging te nemen (bijlage 15 ter). Deze beslissing werd dezelfde dag aan betrokkene betekend.

Op 28.01.2015 heeft betrokkene een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. Deze werd onontvankelijk verklaard op 27.02.2015. Deze beslissing is op 05.03.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen (bijlage 13 van 27.02.2015). Betrokkenes verzoek tot schorsing en nietigverklaring van deze onontvankelijkheidsbeslissing en het bevel om het grondgebied te verlaten werd op 27.07.2015 door de RVV verworpen.

Betrokkenes gezinsleven met mevrouw [M.K.M.] (waarmee hij gehuwd is en met wie hij twee kinderen heeft en voor wie betrokkene de stiefvader is van mevrouw [M.]'s Belgische zoon) geeft hem niet automatisch recht op verblijf. Betrokkene toont niet aan waarom zijn gezinsbanden hem zouden beletten om vanuit zijn land van herkomst de aanvraag tot gezinshereniging in te dienen, wat werd bevestigd door de RVV bij arrest nr. 149 973 van 07.07.2015). Een repatriëring naar zijn land van oorsprong staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Hoe dan ook toont betrokkene niet aan dat hij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in zijn land van herkomst. Het louter feit dat mevr. [M.] niet kan gedwongen worden het Belgisch grondgebied te verlaten maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar Guinee. Zowel betrokkene als mevr. [M.] wisten dat het gezinsleven in België van af het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat om verblijfsrecht te verkrijgen op basis van deze relatie en het huwelijk, betrokkene zich dient te beroepen op de geijkte procedure van artikel 10 van de wet van 15.12.1980, in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst. De terugkeer naar het land van herkomst is slechts tijdelijk. Er dient verder op gewezen te worden dat

gezinshereniging een recht is: indien hij voldoet aan de wettelijke voorschriften wordt zijn recht automatisch erkend.

Het louter feit dat betrokkene legaal in België verblijvende nog zeer jonge kinderen te hebben ([D.P.Jr] [°...] – [D.E.] [°...], stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste documenten en creëert dus op zich geenszins een verblijfsrecht. Er dient wel degelijk een aanvraag ingediend te worden teneinde verblijfsrecht te bekomen op grond van het feit dat betrokkene gehuwd is en legaal in België blijvende kinderen heeft.

Het gegeven betrokkene een beperkte en relatief korte tijd zijn kinderen niet dagelijks zal kunnen zien, maakt in beginsel geen onoverkomelijke hinderpaal uit die leidt tot een verbreking of een ernstige aantasting van het gezinsleven tussen betrokkene, zijn echtgenote en hun kinderen. Hetzelfde geldt voor het gegeven dat de kinderen een relatief korte tijd niet omringd zal zijn door beide ouders. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoot het gezinsleven van verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM(EHRM 19 feb 1996. Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr 71398/12, M.E. v. Zweden, par 100.)”

Er dient te worden nagegaan of verweerder bij deze belangenafweging de verschillende relevante elementen in rekening heeft gebracht en hierbij op zorgvuldige en redelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Het komt verzoeker hierbij toe concrete elementen aan te reiken die maken dat de doorgevoerde belangenafweging niet deugdelijk was.

Verzoeker betwist niet dat hij op geen enkel ogenblik werd toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België en evenmin dat hij in 2015 reeds een verblijfsaanvraag op basis van zijn gezinsleven indiende die evenwel onontvankelijk werd verklaard om reden dat verzoeker niet aantoonde dat het voor hem bijzonder moeilijk of onmogelijk was om zijn aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland in te dienen. Hierbij werd geoordeeld dat een tijdelijke scheiding van de gezinsleden in België niet disproportioneel is in het licht van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker werd toen ook reeds bevolen om het grondgebied te verlaten. In 2015 oordeelde de Raad dat deze beslissingen in overeenstemming waren met artikel 8 van het EVRM. Zoals verweerder aanstipt in de bestreden beslissing dient een aanvraag tot gezinshereniging op basis van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet in principe ook te worden uitgediend vanuit het buitenland en verzoeker en zijn echtgenote kunnen hiervan niet onwetend zijn. Niettegenstaande de eerdere beslissingen uit 2015, opteerde verzoeker voor een verder illegaal verblijf in België, zonder dat hij middels een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging nieuwe argumenten naar voor bracht die alsnog kunnen aantonen dat hij de aanvraag niet redelijkerwijze in het buitenland kan indienen. In deze omstandigheden blijkt niet dat verzoeker en zijn echtgenote enige rechtmatige verwachting konden koesteren dat zij hun gezinsleven zonder meer in België verder mochten uitbouwen.

In de voorliggende omstandigheden moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet inhoudt of tot gevolg heeft dat verzoeker definitief wordt gescheiden van zijn gezinsleden in België. Deze beslissing bevestigt enkel het eerdere standpunt van het bestuur dat verzoeker, indien hij in België wenst te verblijven bij zijn gezinsleden, tijdelijk het Belgische grondgebied dient te verlaten om vanuit zijn herkomstland een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. Verweerder oordeelt dat verzoeker niet aantoonde waarom zijn gezinsbanden zich hiertegen verzetten. In deze omstandigheden is verweerder van mening dat er slechts sprake is van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied en scheiding van de gezinsleden in België die niet disproportioneel is in het licht van het ingeroepen gezinsleven. Verweerder hield hierbij ook rekening met het gegeven dat de betrokken kinderen nog zeer jong zijn, maar oordeelde dat het gegeven dat verzoeker en de kinderen elkaar gedurende een beperkte en relatief korte tijd niet dagelijks zullen kunnen zien en de kinderen gedurende een relatief korte tijd niet omringd zullen zijn door hun beide ouders nog niet wijst op een onoverkomelijke hinderpaal die leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven.

Zoals reeds werd aangehaald, hebben staten in principe het recht om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland.

Tijdens het hoorrecht verklaarde verzoeker in België te zijn voor zijn gezin. Hij stelde zijn gezin niet te kunnen achterlaten en zonder hen geen toekomst meer te hebben. De Raad acht het niet kennelijk onredelijk waar verweerder oordeelde dat verzoeker aan de hand van dit eerder algemene betoog geen concrete argumenten naar voor bracht die maken dat zijn gezinsbelangen er zich tegen verzetten dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn herkomstland voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging.

Verzoeker voert aan dat op geen enkele wijze blijkt dat de belangen van de betrokken kinderen in rekening zijn gebracht. Verweerder hield echter uitdrukkelijk rekening met het gegeven dat de betrokken kinderen nog zeer jong zijn, maar oordeelde dat in casu niet blijkt dat het gegeven dat verzoeker en de kinderen elkaar gedurende een beperkte en relatief korte tijd niet dagelijks zullen kunnen zien, of nog dat de kinderen tijdelijk niet omringd zullen zijn door hun beide ouders, nog niet leidt tot een verbreking of ernstige aantasting van het gezinsleven. Gelet op deze beoordeling kan niet zonder meer worden voorgehouden als zouden de belangen van de betrokken kinderen op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht. Er blijkt verder niet dat verzoeker voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing concrete elementen inzake de belangen van de betrokken kinderen naar voor bracht die zich kunnen verzetten tegen een tijdelijke terugkeer van verzoeker naar zijn herkomstland voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging, en waarmee ten onrechte geen rekening is gehouden.

Verzoeker betoogt thans dat zijn echtgenote voltijds werkt en hij instaat voor het brengen en halen van de kinderen naar en van school en voor het maken van hun avondeten. Hij stelt ook met de kinderen naar de dokter te gaan wanneer ze ziek zijn. Hij stelt nog dat het jongste kind nog niet schoolplichtig is en sterk afhankelijk is van hem. Hij voert aan dat hij en zijn echtgenote geen beroep kunnen doen op hun ouders, die nog in Guinee leven, of betaalde hulp, die te duur is. Hij is van mening dat het in deze omstandigheden duidelijk is dat de bestreden beslissing een negatieve impact zal hebben op de normale emotionele ontwikkeling van de kinderen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, blijken dergelijke elementen geenszins uit zijn administratief dossier zoals dit voorhanden was ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker duidt niet op welke wijze verweerder kennis diende te hebben van dergelijke elementen bij het nemen van deze beslissing. Tijdens de uitoefening van het hoorrecht in het kader van de terugkeerprocedure maakte verzoeker zo ook geen melding van deze thans door hem ingeroepen hinderpalen. De vaststelling dringt zich op dat deze ingeroepen hinderpalen door verzoeker pas voor het eerst naar voor worden gebracht in de procedure voor de Raad. In deze omstandigheden kan verzoeker het bestuur niet tegenwerpen hiermee ten onrechte geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent geen specifieke beoordeling te hebben doorgevoerd.

Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker nalaat bij zijn verzoekschrift de vereiste stavingstukken te voegen die een en ander moeten aantonen. Verzoeker geeft aan dat zijn continue aanwezigheid in België is vereist voor de kinderen gelet op de tewerkstelling van zijn echtgenote, en waar geen beroep zou kunnen worden gedaan op grootouders of betaalde kinderopvang, maar de voorgelegde stukken tonen niet aan dat de echtgenote op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog (voltijds) werkte. Verzoeker voegt in dit verband enkel een terbeschikkingstellingsovereenkomst van werknemer met een contract in toepassing van artikel 60, § 7 van de OCMW-wet waarbij de echtgenote vanaf 9 mei 2018 tot 20 juni 2018 ter beschikking werd gesteld van het ZNA Jan Palfijn in Merksem, alsook een loonfiche van het OCMW van Stabroek voor november 2018. Hij legt geen stukken voor die erop wijzen dat de echtgenote sindsdien nog werkzaam is. Het beroep dateert van 5 februari 2019, zodat moet worden aangenomen dat verzoeker de mogelijkheid had om eventuele bewijzen van een effectieve tewerkstelling op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing voor te leggen, hetgeen hij evenwel naliet. In deze omstandigheden – en zelfs voor zover verzoeker bepaalde zorgtaken voor de betrokken kinderen op zich neemt, ook al dringt ook hier de vaststelling zich op dat verzoeker nalaat hiervan enig begin van bewijs voor te leggen bij de Raad – toont verzoeker in geen geval aan dat zijn echtgenote zich niet zodanig kan organiseren dat zij tijdelijk alleen kan instaan voor de zorg en opvoeding van haar kinderen. Alle kinderen volgen reeds school, al gaat het jongste kind nog maar naar de kleuterschool. Ook waar verzoeker voorhoudt dat zijn ouders en deze van zijn echtgenote nog in Guinee verblijven en kinderopvang te duur zou zijn, beperkt hij zich bovendien tot algemene beweringen die niet concreet aannemelijk worden gemaakt. In de voorliggende omstandigheden brengt verzoeker dan ook geen concrete aanwijzingen naar voor dat zijn tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging de belangen van de betrokken kinderen, in het bijzonder hun normale (emotionele) ontwikkeling, zou schaden.

Verzoeker argumenteert vervolgens waarom zijn echtgenote en de kinderen hem niet zouden kunnen vergezellen naar zijn herkomstland Guinee. Ook hier wijst hij op de tewerkstelling van zijn echtgenote. Verder stelt hij dat Guinee voor zijn echtgenote een vreemd land is. De kinderen kunnen volgens hem evenmin meereizen naar Guinee, omdat zij hier school lopen, hun sociale relaties in België zijn, zijn stiefkind de Belgische nationaliteit heeft en zijn eigen kinderen de nationaliteit van Sierra Leone hebben. In dit verband wordt opgemerkt dat de bestreden beslissing op zich niet inhoudt dat de echtgenote en

kinderen verzoeker moeten vergezellen naar Guinee. De bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat verzoekers tijdelijke verwijdering van het grondgebied en scheiding van zijn gezinsleden in België om de aanvraag tot gezinshereniging via de gebruikelijke procedure in te dienen niet disproportioneel is in het licht van het ingeroepen gezinsleven in België. Verzoeker haalt dit motief niet onderuit. Zoals reeds werd gesteld, houdt de bestreden beslissing enkel in dat verzoeker, indien hij in België wenst te verblijven bij zijn gezinsleden, tijdelijk het Belgische grondgebied dient te verlaten om vanuit zijn herkomstland een aanvraag tot gezinshereniging in te dienen. De vaststelling dat ook niet blijkt dat een gezinsleven in het land van herkomst niet tot de mogelijkheden behoort, is een bijkomend, overtuigend motief dat in de huidige stand van de procedure geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Verzoeker wijst nog op de maximumtermijnen voor de behandeling van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 10 en volgende van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 12bis, § 2 van de Vreemdelingenwet geldt in beginsel een maximale behandelingstermijn van 9 maanden. Deze kan in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de aanvraag tweemaal worden verlengd met een periode van drie maanden, maar in de thans voorliggende zaak wijst niets erop dat er sprake zou zijn van een complexe aanvraag. Verzoekers huwelijk met zijn echtgenote werd ook reeds erkend door de Belgische autoriteiten. Bij ontstentenis van een tijdige beslissing moet de toelating tot verblijf verder worden verstrekt. Door te wijzen op deze maximumtermijnen toont verzoeker nog niet aan dat het bestuur ten onrechte vaststelde dat geen concrete hinderpalen in verband met zijn gezinsbelangen blijken voor verzoeker om tijdens de duur van deze procedure terug te keren naar zijn land van herkomst. Er blijkt ook niet dat zijn echtgenote en de kinderen verzoeker tijdens de vakantieperiodes niet kunnen bezoeken in zijn land van herkomst en evenmin dat zij geen contacten kunnen onderhouden via de moderne communicatiemiddelen. Het gegeven dat de echtgenote en kinderen niet de Guineese nationaliteit zouden hebben, betekent – voor zover dit moet worden aangenomen – nog niet dat zij verzoeker niet kunnen komen bezoeken in Guinee.

In deze omstandigheden is de Raad van oordeel dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat enig concreet aspect in de belangenafweging ten onrechte niet of onvoldoende in rekening is gebracht of de doorgevoerde belangenafweging onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is. Er blijkt niet dat de verwijdering van het Belgische grondgebied met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende immigratiewetgeving het gezinsleven van verzoeker in die mate verstoort dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens toont verzoeker in casu niet concreet aan dat zijn gezinsbanden en de belangen van de betrokken kinderen noemenswaardig worden geschaad door een tijdelijke terugkeer.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3. Artikel 24 van het Handvest handelt over de rechten van het kind. Verzoeker brengt in dit verband eenzelfde betoog naar voor zoals hij dit naar voor brengt in het kader van artikel 8 van het EVRM. Hierop werd reeds ingegaan. Er werd reeds vastgesteld dat verzoeker ten onrechte voorhoudt als zouden de belangen van de betrokken kinderen op geen enkele wijze in rekening zijn gebracht alsook dat hij niet aannemelijk maakt dat in dit verband enig concreet aspect ten onrechte niet in rekening is gebracht of de gedane beoordeling incorrect of kennelijk onredelijk is. Met verwijzing naar de bespreking in verband met artikel 8 van het EVRM wordt vastgesteld dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat, wat het hoger belang van de betrokken kinderen betreft, concrete elementen spelen die maken dat van hem niet in redelijkheid kan worden verwacht dat hij tijdelijk terugkeert naar zijn land van herkomst voor het indienen van een aanvraag tot gezinshereniging. Een schending van artikel 24 van het Handvest blijkt in deze omstandigheden evenmin.

2.1.4. Rekening houdende met hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel geen rekening is gehouden met zijn gezins- of familieleden of het hoger belang van het kind. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.1.5. In zoverre verzoeker zich nog beroept op een schending van artikel 20 van het VWEU dringt de vaststelling zich op dat elke toelichting hieromtrent ontbreekt, zodat geen ontvankelijk middel voorligt. Nergens argumenteert verzoeker dat, of waarom, de rechten van een burger van de Unie in het gedrag zouden komen.

2.1.6. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“In haar bestreden beslissing houdt verweerster voor dat de gezondheidstoestand stabiel zou zijn. Verweerster stelt slechts dat verzoeker een tumor had.

Het ging om een zeldzame adrenaline secreterende tumor waarvoor appellant dringend geopereerd moest worden.

Om deze operatie veilig en zonder bijkomende complicaties te kunnen uitvoeren was het essentieel een speciale behandeling / medicatie toe te dienen, enkel in de V.S. verkrijgbaar en met een hoge kostprijs. Ingevolge deze operatie is verzoeker diabetes geworden en dient hij om de 6 maanden een medische check-up te krijgen.

Zoals hierboven beschreven werd, ging het in casu om een zeldzame tumor, waardoor verzoeker zich afvraagt of hij bij een verwijdering de nodige medische zorgen zal krijgen.

*De algemene gezondheidszorgen in Guinea zijn immers van een laag niveau, zoals blijkt uit het hieronder geciteerde rapport van de WHO (WHO, *Stratégie de coopération de l'OMS avec la Guinée*, <https://apps.who.int/iris/bitstream/handle/10665/259391/9789290312727-fre.pdf?sequence=1&isAllowed=y>, p.18):*

Au niveau de l'accessibilité aux services à base communautaire: La norme actuelle de couverture en intervention à base communautaire est de 1 ASC pour une population desservie de 650 personnes soit 108 ménages. Actuellement le nombre total d'ASC est de 5 871 contre 18 000 requis²⁴. L'insuffisance de moyens logistiques pour les ASC et l'utilisation insuffisante des canaux de communication ne permettent pas à l'ensemble de la population d'accéder aux messages véhiculés par les ASC mais également à la prise en charge des maladies pour les villages enclavés (soit situés au-delà de l'aire géographique de la formation sanitaire, soit liés à des obstacles naturels).

Au niveau de la qualité : la faible couverture effective des interventions) haut impact au niveau des groupes cibles s'explique essentiellement par insuffisance de formation des ASC sur la promotion de la santé mais également sur la PCIMNE communautaire. Un autre goulot d'étranglement au niveau de la couverture effective par rapport à l'utilisation continue est la faiblesse de l'assurance qualité des produits utilisés et l'insuffisance de la formation continue ainsi que de la supervision formative²⁵.

Verweerster heeft in haar bestreden beslissing dan ook onvoldoende onderzocht of verzoeker in Guinea de nodige medische zorgen zal krijgen zodat zijn medische toestand die tot op heden nog steeds als zorgwekkend dient beschouwd te worden, opgevolgd zal worden.

Het loutere feit dat verweerster dit niet onderzocht heeft maakt dan ook een schending uit van haar onderzoeksplicht in het licht van art. 3 EVRM.”

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Volgens het EHRM kunnen socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheids-beslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 december 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, maar ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebreke van

beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting.

In casu blijkt niet dat dergelijke dwingende humanitaire redenen voorliggen.

In het kader van het hoorrecht verklaarde verzoeker, hem gevraagd of hij lijdt aan een ziekte die een terugkeer naar het herkomstland verhindert, dat hij in 2013/2014 een tumor had, dat hij nog aan het herstellen is en dat hij verder geen besmettelijke ziektes heeft. In de bestreden beslissing oordeelt verweerder dat op basis van deze naar voor gebrachte elementen niet blijkt dat verzoeker actueel een ziekte heeft die hem verhindert terug te keren naar zijn herkomstland. Waar verzoeker begin 2019 louter aangaf dat hij nog herstellende zou zijn van een tumor in 2013/2014, kon verweerder in alle redelijkheid oordelen dat verzoeker hiermee geen concrete elementen naar voor bracht die maken dat hij actueel om medische redenen niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst. Verzoeker gaf niet aan dat hij actueel niet zou kunnen reizen en evenmin dat hij actueel nog specifieke medische zorgen zou behoeven voor zijn aandoening, laat staan dat hij deze dan niet zou kunnen verkrijgen in zijn herkomstland.

Verzoeker merkt thans op dat het een zeldzame '*adrenaline secreterende*' tumor betrof waarvoor hij dringend moest worden geopereerd en een speciale, dure behandeling nodig was. Deze uiteenzetting is niet van aard om aan te tonen dat verzoeker actueel om medische redenen zou zijn verhinderd om (tijdelijk) terug te keren naar zijn land van herkomst.

Verzoeker voert verder pas voor het eerst in de procedure voor de Raad aan dat hij diabetes heeft en actueel nog om de zes maanden medisch moet worden opgevolgd. Nu hij hiervan geen melding maakte tegenover het bestuur voor het nemen van de bestreden beslissing, niettegenstaande hij werd gehoord, kan het bestuur niet worden tegengeworpen hiermee geen rekening te hebben gehouden of omtrent de mogelijkheid van een verdere medische opvolging in het herkomstland geen verder onderzoek te hebben gevoerd.

De door verzoeker aangehaalde passage van een rapport van de Wereldgezondheidsorganisatie geeft niet aan dat de benodigde medische opvolging niet beschikbaar is in Guinee. Hieruit blijkt verder hooguit dat de toegang tot gezondheidszorg niet voor iedereen is gegarandeerd, maar verzoeker blijft volledig in gebreke toe te lichten waarom in zijn specifieke situatie, en onder meer rekening houdende met zijn mogelijke verblijfplaatsen in het land van herkomst, de toegang tot de gezondheidszorg dan problematisch zou zijn. Verzoeker is geboren in de hoofdstad en gaf bij zijn visumaanvraag aan woonachtig te zijn in de omgeving van de hoofdstad. De algemene informatie, die er niet op wijst dat geen enkele Guineeër die terugkeert naar zijn herkomstland toegang heeft tot gezondheidszorg, wordt op geen enkele wijze betrokken op de individuele situatie van verzoeker. Hiermee overtuigt verzoeker niet dat er in zijn situatie goede gronden zijn om aan te nemen dat hij geen toegang tot medische opvolging zal hebben in zijn land van herkomst.

Verzoeker blijft ook in gebreke recente stukken te voegen waaruit blijkt dat hij actueel nog medisch wordt behandeld dan wel opgevolgd in België.

In deze omstandigheden blijkt niet dat de thans voorliggende zaak wordt gekenmerkt door de vereiste dwingende humanitaire redenen en verzoeker zich dienstig kan beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien augustus tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. CORNELIS